

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

עין משפט
נר מצוה
:ו

לב א מיי פירא מהלכות
מעשר הלכה יג
|טושי"ע י"ד סימן קיט
סעיף ג:
לג ב מיי פ"ח מהלכות
תרומות הלכה ה:

שימה מקובצת

א) מפני שחשודה
ימחלפת: ב) הא קייל
מעשר דגן בזמן הזה
דאורייתא: ג) את בית שאן
נולה מכלל: ד) דאכלי
פירי דלא מעשרין ואסר:

רבינו גרשום

יראכא חיישינן כלל לעלמא
 דא חיישינן כלומר בשאר
 יתבלין: ולעלמא דא
 חיישינן והתנן הנהן
 תפריקתא. ומהו חיישינן
 משער את שהוא כי
 משער שחשודים משתלש
 ויתחלל כלומר משתלש
 אב ויתחלל לו דא רע.
 שפירקתא דהיא אומרת
 דא רב אילי חיישינא
 אבא אילי רבא ומוסר
 מי חיישינן ואי חיישינן
 (לו) למה מי שנתון
 לביטולא דא חיישינן
 'חלמי' ולפירקתא חיישינן
 חלופ' ורבי תרעין
 אפסנא אבא ורבי לומד
 חלופ' דרורין: אהא כתיב
 שנתנו עש אשר ע"ה וכו'
 אלא כוון דהא חיישינן
 אלא כוון דהא חיישינן
 שנתנו עש אשר ע"ה וכו'
 אלא כוון דהא חיישינן
 שנתנו עש אשר ע"ה וכו'

[illegible]

ולעלמא. דליכא למימר להטיב מתח
ליתעול היפה לעזמא: והסן הנוסן
וקדירה: מפני שהשודר מחלפת. וה
גברי הוא ובמסכת דמאי תנינא ל

ולעלמא לא חיישינ וחתנ¹⁴ הגות לפונדקית
 שלו מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא
 נותן להימנה מפני שחשודה¹⁵ מחלפת התם
 נגמי מוריא ואמרה בר כי רב ליכול תמימא
 ואנא איכול קרידא ולחלופי לא חיישינ
 והתניא אשת חבר טוחנת עם אשת עם
 הדארינ בזמן שהיא טמאה אבל לא בזמן
 שהיא טהורה רבי שמעון בן אלעזר אומר
 אף בזמן שהיא טמאה לא תטחון מפני
 שחבירתה נותנת לה ואוכלת השתא מיגול
 נולה חלופי מביעיא אמר רב יוסף התם נמי
 מוריא ואמרה תורא מדישה¹⁷ קאכיל העיר
 רבי יהושע בן רזו בן חמו של רבי מאיר
 לפני רבי על ר"מ שאכל עלה של ירק בבית
 שאן¹⁷ והתיר רבי את בית שאן כולה על
 ידו חברו עליו אחיו ובית אביו אמרו לו מקום
 שאבותיך ואבות אבותיך נהגו בו איסור אתה
 תנהוג בו היתר דרש להן מקרא זה יוכתת
 נחש הנחשת אשר עשה משה כי עד הימים
 ההמה היו בני ישראל מקטרים לו ויקרא
 לו נחושתן¹⁸ אפשר בא אסא ולא ביערו
 בא יהושפט ולא ביערו והלא כל עבודה
 זרה שבועולם אסא ויהושפט ביערום
 אלא

מתכוונת: לא חיישין. שמה מחליף
 וטון למודקקים שלו. לתקן לו עיסה
 והא הכא דלאו לטובה היא דלש
 אלא לא ולא קמני מחלפת אלא
 גזל הטוב שטורה: הסם נמי מורא
 ו': הסם נמי לטובה היא מתכוונת
 היא דלא מנא בה המתקלקל משום
 שאפילו אין מתקלקל נמי אם נטען
 נטעם קודם שאליו מחלפת היא דמורא
 ויראה לעצמה לטובה איני מתכוונת
 דבר כי רב לכול חמימא כו' אבל וטון
 נטעמא אין לה לחוש עליו ולא מחלפת
 לטובה שהרי אין סמך עליה תמיד
 ואכסכמא ולהרע נמי לא חשידא אלא:
 גלאחוסוי. לגזול לא חיישין: עותמה.
 וסמיעת להרעו את הרחיים כשהיא
 עומתת את התבואה של עם הארץ
 וטון. שאשת חבר טמאה ליכא למיחש
 וטון. תשכח וטון. לתוך פיה דבר
 שאינו מעושר דכיון דטמאה היא
 אינה רגילה ליעב צמה שהיא עסוקה
 בו שמה טמאמה וסממה עומדת
 וסממה היא ולא נעש: אבל לא בוסת
 וסממה עסוקה. דהואיל וסממה נעמית
 חיישין שמה תשכח ותאכל: שחירסא
 וסממה לה ואוכלת. אלא שחשודה
 לגנוב ואלא כעלה לאחרי אה
 וסממה וסממה חבר אה"פ שאינו
 רגילה לא לאכול גזל ולא לאכול דבר
 שאינו מעושר חיישין לשכחה דעבד
 אינא דמינשי ואכל ממי דיהבי עבד
 אלא לתת לאחריס אי לא דחשודה
 רגילה לגזול לא מינשי: מורא.
 רגילה

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. הוא הסיר את הכותר
ושבר את המצבת וקרת
את האשרה וכתת נחש
הנחשת אשר עשה
משה כי עד הימים
ההקדו היו בני ישראל
מקטרים לו ויקרא לו
נחשתן. מלכים ב יח ד

תגהות תב"ח

(א) חוב' ד"ה חטת וכו'
מסייעת ידי עוזרי:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א' תרמ"ה אשת חננ' ויחי
וקשה דרך חוספסתא מחנינא
וכי' כ"ל:

מוסף ריש"י

[illegible]

היתר לעצמה: **תורה מדישה קארלי**. זו הוואלי ומסייעת אומה
(ויו) לא היו גול: **סעיד רבי יהושע**. הא גמי משום אין הקציה מביא
תקלה על ידי הצדקים [ה]: נקט לה: **עלה של ירק**. ולא עישר: **הספר**
רבי. על פי עדות זו: **אם בית שאן כולה**. לאכול ירק שלה ופירות
הדגן נטבלין. לקח: קסבר רבי מאיר לאו מאחר ישראל לא יומעש
היון בחסות הקרן הוא טובה מדרבנא הוואלי ונאכר לדאורייתא אבל
מועשר ירק דנאכר גופיה דרבנן לא גזור מדי בחסות לאכר דאי מא"י
היא אט"י דרבי מאיר ורבי אחר מורכב היו כוואל קיימא לן מעשר דגן
לדאורייתא וירק דרבנן דקדושה אחרונה דעזרא קדושה אף לעתיד
ללכא בדקתני המיר רבי אהם בית שאן מכלל דשאר מקומות
טובה בסן: **וכתם נחש הנחשם**. בחוקיהו מלך יהודה כתיב:

היה אשת עם הארץ אחר שצורה להיות טהורה נותנת לה ואוכלת
ויוכלים וישמח פירי עשרי השנה מגול גולה בתואה של אשת חבר
ואחין מעשר נוהג בחוזה לארץ וכן משמע בע"מ בפ' רבי שמעאל
ע"ד עשרי אכר לכל לאח לקמייה דשמי יוחנן א"ל אדמקטורק
היה חייבת במעשר ותימה בדפסקי עד כמה (ובטורח ח"ל) מוכח כולה
דדוקא תרומת דגן תירוש ויאהר דהוי בארץ לאדורייתא בחוזה לארץ
ושפירכונה דרבה בר בר חנה הוה ליה אקסורייאמא דתרומה משמע
גלף מתעשר לאחיזות אקסורייא רבי עקיבא אומר אין מתעשרת
האחיזות ואוכלת את הקסריאן ופריך ולימא הלכה כרבי עקיבא
במאן הלכה כמותו בחוזה לארץ אי אחר הכי ה"א הני מילי מעשר
על הכרדיא דמעשר ירק ולכן מוכח בחוזה לארץ ואומר ר"מ דהכא
בארץ דחגתן במסכת דמאי (פ"א ט"ז) מכיזי ולהלן פטור מן הדמאי
בארץ דרמלח רבי מאיר תנן עניי וזמנא זה ואכל מזל אחר דלא
יכול שלח ליה רבי יוסי דרבי תנור ואמר ליה זה בא לירי מקסרין
דכר שהוה ודאי שפירות קסרין ודאי ושהוה טמא שמרביצין עליו מים
על זה ואם חמתו ורמלח עישר והוארץ והירושלמי משום הכשר ויש
לרבי וליעשר חמתו עליו ומשני אין דרך בני אדם ששולחין לחביריהן
ויודיעו משנה היא כלומר פרק ש"י יוסי תמור לשלח לחבירו ודאי
שלא עישר לפי שהודיעו שעל כן היה אומר זה בא לירי מקסרין
ירידה המותרין בקסרין הם דרבי המיר קסרין והמיר בית שאן ומשני
הואל אחריו ודאי הוה ט"ז"ל ולאו מפירות דמותרין בקסרין דהתם
הואל המינין האסורים בקסרין משום דמאי כמי' ר"מ ופריך והלא
כל פטורין מאסרי דמאי וידיעין משום דמאי כמי' ר"מ ופריך והלא
הגל ומורו רבנן דמור לשלוח ודאי בחוזה לארץ כהודעה ולא
היה בידו אחר היה יכול לשלוח ודאי טעם כהודעה בחוזה לארץ אפילו
חוקת א"י ומיניה במקום אחר מלא ר"י בירושלמי במסכת חלה פ' שתי
שמים

טוחנת עמה אשת חבר הרי היא מסייעת ^(א) עובר עבירה ונכסף הניקין (וישן דף סא.) מוכח לאסור לרצח דמפרש ממתיקין המשאלת אשת חבר לאשת עם הארץ ופה הארץ וכברה ויוררת וטוחנת עמה בשם הארץ דרבי מאיר וטוחנה ויוררתה אבל בשם עם הארץ לא כי הריזי לזה טעמן עם חברתה החשודה על הצניעות ולכאפי דלמר רוב עמי הארץ מעשרין כי שרי לסייעה בכל ענין והכא ה' אסרינן בזמן שהיא טהורה וליכא לאוקומי ההיא בזמן שהיא טמאה ודלא כרבי שמעון בן אלעזר דהא צדיקא קמי צוררת ויוררת נוגעת היא ומפרש ר"ח וכן ר"ח שבתצוהה של [חבר] איירי בזמן שהיא טמאה בזמן שהיא עם הארץ מחזקת עמה בטמאה והיא טהורה מליגע בתצוהה אבל לא בזמן שמחזקת עמה בטמאה ודלא אין זוהרת מליגע בתצוהה ומטמאה לה רבי שמעון בן אלעזר

אומר אף כוונת שמחזק עליה בחזקת טמאה לא תטחון מפני שהיא
והחוקםאם תטחון פ"ח קמי אע"פ שאינה אוכלת ויהיה נזרם לאחרים
משמעת מיעבה: והה"ר רבי אהרן ב"ר שמואל ב"ר אברהם א"ר
ז"ל (נ"ח) דקאמר רש"י לקום אקלט (לנצרה) חוניהו דלכלי פירי
ועלן זיל הדר (נצרה) לאו היינו נצר (נצרה) בחוזה לארץ היא ו
משמעתא דתרומה נהגה בחוזה לארץ ואין לומר כדפי' הכא בקושר
ומדרבנן אבל בשאר פירות לא דהא כפי' דביעה דף י"ב: א"י
ההוא דחייב במעשר וצריש מילד מצרין (נצרה ז"ל) רבי אליעזר ר' אבהו
האבינות נבדל ואמר רב יהודה ל"ף ערלה בחוזה לארץ וזרק
ומשיי"ה אפילו בנצר קא משמע לן בחוזה לארץ ולימא כל המיקא
ורק ול"ף דבנצר גופה דרבנן אבל ערלה דבנצר דאורייתא לא מש
ויצטרך רבי ישעאל (נ"ח) איירי בדמאי דאין טוהא בחוזה
באורייתא וכל טהא ע"כ מוקם וכן משמע דמירי הכא בדמאי
אלא בדמאי וקשה מירושלמי ופרק ג' דמאי רבן שמעון בן ג
ולמדתא ממנו שלשה דברים שהיו ודאי ושהוא טמא ושלם כל לידו
הוא וסוכר ולא כל כל לידו שהיו רבי יוחנן חזר היה מעשר ממנו
ומה דלם לא היה אלא דבר שארץ רבי יוסי מודיעו פסירוש ודאי
דברים חסרים ופרקי ולאו ממזכירין היו רבי יוסי ממיר בודאי ולבד
ועלן וכללן שידיעו שאינו מעושר ושמה היה ציד רבי יוסי אחר ומה
ומשיי"ה אע"פ דפליג אדרבנן לא היה עבד עובדא כוונה ופרקי ולאו ר
דש"ס קודם רבי הוה משמע דלאחר שהותה היה פטור אפילו ודאי
והיה שולמ' פסקו ג' דדמאי אמרין אלא המינן האסורין צבית שין
רבינן אלא המקומות לבא מא"י והידועין שלא כדו מארץ
ואחריו מפירות המותרין שאין מביאין אותן מא"י אלא בקשרין על
תקלון אלא טעם דא"י וא"י מנה לן שלא כל ליד רבי יוסי אחר ואפילו
לרבנן ומשיי"ה דערין לא הותרה קשרין בימי רבי יוסי והיי מחזיקין אותה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones